

20.
ROČNÍK

POKOJ A DOBRO

KATOLÍCKY
ČASOPIS
FARNOSTI
MARKUŠOVCE

03/2018 • ZALOŽENÉ 1999

03 VÝROČIE
KONSEKRÁCIE

08 JUBILANTI

16 OSLAVA
20. VÝROČIA PAD

MILÍ ČITATELIA!

Tešíme sa na leto!

Deti sú vtedy viac šantivejšie, mládež vo svojich záľubách aktívnejšia a dospelí viac uvoľnení a spokojnejší. Možno. Minimálne u dospelých to nie je celkom isté.

Prežívame vyhrotené spoločensko-politické situácie nielen na Slovensku a naprieč Európou ale dokonca aj v Zámorí. A to sa prejavuje aj na reakciách ľudí – viac pesimizmu a znechutenia, viac nadávok a negatívnych hodnotení, viac zamračených tvárí...

Pomôže nám leto k tomu, aby sme sa možno viac usmievali?

Hovorí sa, že kto má krásu v sebe, vidí ju aj okolo seba. A naopak. Kto v sebe živí viac zlo, vidí ho všade vo svojom okolí. Komu to prospieva?

V lete je hádam viac príležitostí pestovať v sebe krásu. Príroda, umenie a kultúra v nás dokážu formovať krásu. Na čo ľudské oko často hľadá a čo ľudské ucho často počúva, to tiež formuje človeka.

Stopy Boha najlepšie vidieť v prírode. A takisto cez človeka, ktorý celým srdcom odovzdal svoje talenty a schopnosti do služby Boha, a tak vznikli prekrásne stavby, maľby, obrazy, sochy, hudba... ktoré pretrvali stáročia. Boh sa nám prihovára intenzívne a zjavne.

Dokáže to však zachytiť len človek čistého srdca, ktorý pestuje v sebe krásu. Takého poznáme aj podľa výrazu tváre, viac sa usmieva. Skúsme takým byť aj počas tohto leta.

Požehnaný čas za celú redakciu praje

MONIKA HODNICKÁ

šéfredaktorka

monika.hodnicka@gmail.com

Foto: Peter Lazor

VÝROČIE KONSEKRÁCIE KOSTOLA V TEPLIČKE

Pri príležitosti 20. výročia konsekrácie kostola Narodenia Panny Márie sa 25. apríla 2018 v Tepličke konala slávnostná svätá omša. Konsekrácia, ktorú pred dvadsiatimi rokmi vykonal pomocný spišský biskup Andrej Imrich, bola zavŕšením rozsiahlej opravy kostola. Pri tejto príležitosti bol vyhotovený Pamätný spis, o ktorom predchádzajúci pán farár Duda v časopise Slovo zo srdca (č.5/1998) napísal:

„Tento pamätný spis bude svedčiť budúcim generáciám o veľkom úsilí veriacich filiálky Teplička. Pri oprave kostola sa preinvestovalo vyše dvoch miliónov slovenských korún (1992 – 1997). Ak čítame zoznam finančných darov jednotlivcov a rodín, dozvieme sa úžasné veci: dar prevyšoval aj sumu 30 000 slovenských korún. Pritom treba povedať, že väčšina veriacich dala toľko, koľko mohla, a to dobrovoľne a z lásky k Pánu Bohu.“

Foto: Peter Lačný

Slávnostnú svätú omšu celeburoval generálny vikár Spišskej diecézy Mons. Anton Tyrol. V homílii vyzdvihol úsilie veriacich, ktorí aj v tejto dobe svojou vierou, obetou a starostlivosťou o náš Boží chrám, naplňajú odkaz našich predkov. Zároveň zdôraznil, že tak ako treba neustále zveľaďovať Boží chrám, je dôležité pracovať aj na neustálom obnovovaní viery v osobných chrámoch našich srdiec.

Mária Koňaková

MIESTO ODPOČINKU LADISLAVA MÁRIÁSSYHO

Ak sme v minulom čísle hovorili o náhrobnom kameni Kláry Horváth Stansith, nesmieme opomenúť ani jej manžela Ladislava, ktorého ostatky boli uložené do toho istého hrobu k milovanej manželke.

Ladislav Máriássy sa narodil ako syn staršieho Ladislava (*1689 – †1752), vyslanca borbódskej stolice a jeho manželky Kristíny Szepesy. Pochádzal z piatich súrodencov, mal staršieho brata Štefana a tri sestry – Annu, Kristínu a Barbaru.

Samotný Ladislav sa narodil 7. marca 1729, pričom pôsobil ako sudca súdnej stolice a hospodáril na rodinných majetkoch v Markušovciach. Ženatý bol celkom trikrát. Prvýkrát sa oženil v roku 1753 a jeho manželkou sa stala Mária Darvas, ktorá však sotva rok po svadbe umrela. Druhou Ladislavovou manželkou sa v roku 1758 stala nám už známa Klára Horváth Stansith, ktorá mu porodila dvoch synov, avšak i tá veľmi skoro – po sotva trojročnom manželstve – v roku 1761 umrela. Tretou a poslednou Ladislavovou manželkou sa v roku 1767 stala Klára sestra Anna Mária Horváth Stansith de Gracdec (*1749 – †1804), ktorá bola od svojho manžela o celých dvadsať rokov mladšia. Porodila mu ďalších osem detí. Ako istý prejav úcty voči Ladislavovej druhej manželke by sa azda dalo chápať to, že hneď prvá dcéra z tretieho manželstva dostala meno Klára. Nasledo-

vali ju ešte dcéry Terézia, Kristína, Juliana, Barbora a synovia Ladislav, Juraj a Karol.

Rodina Horváth Stansith v tom čase rozhodne patrila medzi „dobrú partiu“, pretože išlo o rod pomerne majetný a vplyvný. Tak sa stal Ladislav Máriássy napríklad švagrom

Imricha Horváth Stansitha, ktorý bol v tom čase najvýznamnejším spišským zemepánom a neskôr v rokoch 1796 – 1801 spišským županom. Zároveň bol Ladislav prostredníctvom svojich dvoch manželiek i strýkom azda najznámejšieho uhorského ekonóma, náro-

dohospodára a propagátora tatranskej prírody, Gregora von Berzeviczyho. Je teda zjavné, že Ladislav sa pohyboval v naozaj vplyvných kruhoch a napokon, sám pôsobil vo významnej úradníckej funkcii.

Ladislav Máriássy umrel 1. augusta 1784, pochovaný bol pri Kláre Horváth, pričom jeho tretia manželka ďalej žila a pôsobila v Iglove (Spišskej Novej Vsi), kde v roku 1804 umrela a bola pochovaná.

Miroslava Lazniová

CESTA K OTCOVI

Raz Ježiš hovoril učeníkom o nebi: „Nech sa vám srdce nevzrušuje! Veríte v Boha, verte aj vo mňa. V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto?! Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja. A cestu, kam idem, poznáte.“ Tomáš mu povedal: „Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?!“ Ježiš mu odpovedal: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa.“ Jn 14,1-6

ŽIVOT AKO CESTA

Ludský život sa často pripodobňuje ceste. Žiť nie je nič iné ako pohybovať sa. Aj náš kresťanský život je cestou, je pohybom. Nejed-

ná sa o pohyb z miesta na miesto, ale o činnosť nášho ducha. Cieľom tohto pohybu pre nás je večný domov u nebeského Otca. Ježiš často hovoril o chápaní života ako o ceste, i sám seba označil za cestu k Otcovi. Inokedy hovoril o putovaní po ceste spásy ako o kráčaní po úzkej a trnistej ceste, ktorá vedie do života a o tom, že je málo tých, ktorí ju nachádzajú a po nej idú.

Kristus uistil všetkých, že on je sám tou cestou, po ktorej treba ísť domov k Otcovi. Do neba nie je možné prísť inokade, ako cez Krista. Ale zároveň dodal, že je aj pravdou. Treba tomu rozumieť tak, že jeho učenie, jeho slovo je svetlom pre naše „nohy“ a naše srdce, bez ktorého by sme nevládali ísť po ceste.

POZNAŤ DOBRO

Svätý Augustín povedal, že „do neba sa nejde nohami, ale láskou.“ Ježiš je cestou aj v tom zmysle, že nám ukazuje svojimi prikázaniami, najmä prikázaním lásky, smer do večného domova. Je pravdou, lebo nám dáva poznať dobro, ktorého konaním uskutočňujeme lásku a robíme „kroky“ na tejto ceste. Je aj životom putujúcich, lebo je aj pomocníkom na našej púti k nebeskému Otcovi. Dáva nám svoju pomáhajúcu milosť, aby sme vládali

Foto: Peter Lazor

robiť dobro, konať lásku, robiť „kroky“ po ceste spásy. Kristus sa zároveň označil aj za cieľ našej púte do neba, keď povedal „Ja som... život.“ Ako človek je pre nás cestou k Bohu, ako Boh je aj cieľom tejto cesty.

POKRM NA CESTE

Eucharistia je tajomstvom skutočnej prítomnosti Krista medzi nami. V nej je Kristus prítomný ako naša „cesta, pravda a život.“ Práve slávením a prijímaním Eucharistie sa najdokonalejším spôsobom uskutočňuje pre nás Kristova služba cesty, pravdy a života. Eucharistia je naozaj našou cestou k nebeskému Otcovi. Nemožno dôjsť k Otcovi a obchádzať Eucharistiou. Ježišove slová: „Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa“ Jn 14,6, sú obsahovo identické s jeho výrokom: „Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý po-

Foto: Peter Lazor

krm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa.“ Jn 6,53-57

BLIŽŠIE K NEBU

V Eucharistii nás Ježiš usmerňuje na nebo. Každé jej slávenie nás utvrdzuje vo viere, že naša vlasť je v nebesiach, že sme tu pútnikmi, že sme na ceste k Otcovi. V Eucharistii nám Kristus posilňuje nádej na spásu a roznečuje túžbu po Bohu. Jej slávením stále intenzívnejšie „očakávame splnenie blaženej nádeje a príchod nášho Spasite-

la, Ježiša Krista.“ (Embolizmus) Eucharistia vždy viac roznečuje našu lásku k Bohu a posilňuje nás v láske k bratom a sestrám, a tak nás približuje k nebu. Každým slávením Eucharistie sa nám stáva spása bližšou a istejšou. Eucharistiou sa najlepšie pripravujeme na život, ktorý nás čaká v nebi.

Všetci, čo uverili, že Kristus je cestou k Bohu, by nemali zabudnúť, že táto cesta je schodná a dostupná pre všetkých iba v Eucharistii. Ona je tou veľkou „autostrádou“, ktorou pútnici isto a bezpečne prídu domov k Otcovi.

Ondrej Švančara,
správca farnosti

PROFESOR FAITH

Dňa 30. júna 2018 si pripomíname **100. výročie kňazskej vysviacky Mons. ThDr. Štefana Faitha.** Univerzitný profesor sa narodil 27. 1. 1894 v Markušovciach a 5. 8. 1979 si ho Pán povolal do večnosti. Pochovaný je na markušovskom cintoríne. Jeho životný príbeh sme uverejnili v časopise Pokoj a dobro (1999, Ročník 1, č. 3)

-red-

Foto: Peter Lazor

SYNDRÓM FOMO

Akronym FOMO pochádza z anglického jazyka a znamená „fear of missing out“, teda strach z premeškania. Ide o pojem súčasnej doby, ktorého podstatu vystihuje o niečo starší frazeologizmus „tráva je vždy zelenšia na druhej strane plotu“. Vďaka sociálnym sieťam máme na metaforický susedov trávnik omnoho lepší výhľad ako inokedy. Vidíme krásne scenérie z ich exotickej dovolenky, chutné jedlá, ktoré si užívajú v spoločnosti veľkého okruhu priateľov, a koncerty, festivaly či divadelné predstavenia, o ktorých sa nám ani nespíva.

BEZDÔVODNÝ STRACH

V prvej štúdií venovanej fenoménu FOMO je tento strach definovaný ako silný dojem, že ostatní ľudia majú príjemné a uspokojujúce zážitky, ktoré daný jediniec nemá. S FOMO je však spojená aj páľčivá otázka „Ak ja takéto zážitky nemám, čo to o mne vypovedá?“ A tu už začína skutočný problém – z prirodzeného pozorovania života priateľov a známych sa stáva boj o vlastnú sebahodnotu a vynára sa strach, že ak nebudeme viesť dostatočne zaujímavý život, ostatní nás vyľúčia zo svojej komunity. Bojíme sa, že nežijeme správne a dostatočne naplno, ostatní sa s nami už nebudú ani rozprávať, no v najhoršom prípade sa FOMO rozšíri aj mimo sociálnych väzieb. Dokáže zasiahnuť do identity človeka natoľko, že sa začne obávať premeškania pracovných príležitostí. Kvôli tomu začne riskovať a robí rozhodnutia, ktoré môžu vážne ohroziť nielen emocionálny stav, ale aj osobné financie a majetok.

POD VPLYVOM FOMO

Práve FOMO je to, čo nás núti siahnuť po smartfóne hneď po prebudení. Neustále kontrolujeme e-mailovú schránku, sociálne siete a správy, aby sme sa uistili, že nám nič neušlo. Pozorujeme životy svojich známych a snažíme sa nezmeškať žiadnu príležitosť na zdieľanie svojho úspechu či zážitku. Ľudia trpiaci týmto strachom už viac nechodia za kultúrou, do reštaurácií či do prírody kvôli samotným zážitkom, ale kvôli fotografii, ktorú budú zdieľať na internete.

CESTA K SLOBODE

Pri každej snahe pracovať na svojom osobnostnom rozvoji je vhodné rozdeliť ťažkú úlohu na menšie kroky. V prípade FOMO môžete vyskúšať nasledujúce typy:

- Uvedomte si, že profil na sociálnej sieti je ako **reklama na človeka** – uvádza v nej len to najlepšie zo svojho života. Je prirodzené, že s inými zdieľame zážitky z dovolení, zaujímavé výlety a svoje úspechy, ale netreba zabúdať, že to nie je celý život. Niekeď musíme každý z nás vyniesť smeti, nie sme nonstop dokonale upravení a aj pár s najzamilovanejšími fotografiami sa občas poháda.
- Akceptujte, že **život má svoje vzostupy aj pády**. Výnimočné príležitosti sa volajú výnimočné práve preto, že ich zažívame zriedka. Možno práve žijete v každodennej rutine, to však neznamená, že už nikdy nič úžasné nepríde.
- Pochopíte, že **nemôžete robiť všetko čo ostatní**. Mladí ľudia dnešnej doby túžia prežívať celé spektrum skúseností, pričom majú pocit, že už včera bolo neskoro. S vekom prichádza aj pochopenie – po skončení každej práce bude potrebné urobiť ďalšiu prácu a po akejkolvek zábave príde ďalšia príležitosť na oddych, pretože tento cyklus nikdy nekončí. Ako je potom možné rozhodnúť, kedy toho robíme dosť? Opäť bude fungovať staré známe žitie v prítomnosti. Robiť v danom okamihu iba jednu vec a úplne sa na ňu sústrediť – či už je to práca alebo relax – bez myšlienok na to, čo všetko robia ľudia okolo nás a my nie, to je skutočná výhra nad FOMO.
- Internetový detox – je ťažšie porovnávať sa s druhými, keď o nich nemáte informácie a od tohto nezvyčajného stavu vás delí iba niekoľko kliknutí. Stačí sa **odpojiť**. No pre tých najodvážnejších máme ešte ťažšiu výzvu. Pri najbližšej výnimočnej príležitosti neurobte ani jedinú fotografiu. Tak vyzerá skutočná odvaha žiť svoj život naplno.

Zuzana Klučárová

JUBILANTI VO FARNOSTI V SLUŽBE BOHU A VERIACIM

Človek vo svojom živote nemusí vynikať dokonalosťou alebo tým, že dosiahol niečo veľké. Ako povedala svätá Matka Tereza: „Nemusíme robiť veľké veci, ale robme malé veci s veľkou láskou.“

Mnohí ľudia vtlačajú pečať svojej osobitosti prejavmi obvyčajného života obetovaného pre svojich blízkych alebo pre spoločenstvo, v ktorom žijú. Obetujú svoj život v službe Bohu. Je to služba, ktorá si vyžaduje prispôsobenie svojho súkromia, svojho času, svojej rodiny potrebám spoločenstva. Je to služba podobná manželstvu či kňazstvu. Hoci sa nezaväzuje ústnym či písomným sľubom, napriek tomu si vyžaduje lásku, obetavosť, trpezlivosť, zodpovednosť, toleranciu a disciplínu. O to vzácnejší

sú ľudia, ktorí sa takto obetujú a zasvätia svoj život tejto práci veľa rokov. A nepodieľajú sa na nej iba oni sami. Súčasťou ich obety sú aj ich rodiny, ktoré ich podporujú a pomáhajú im.

A takí sú aj okolo nás. Aj naši jubilanti. Obidvaja majú spoločné, že patria do markušovskej farnosti, že v mesiaci máj oslávili rovnaké životné jubileum 80 rokov, a že službu Bohu a veriacim prijali pred mnohými rokmi s povzbudením vtedajšieho pána farára Skraka.

JUBILANTKA PANI MÁRIA MROVČÁKOVÁ KOSTOLNÍČKA V LIESKOVANOCH

Je hrdá rodená Lieskoviančanka, ktorej rodinné korene siahajú ďaleko do minulosti obce, možno až k zakladateľom obce. Prežila tam detstvo, mladosť, dospelosť a žije tam dodnes. V rodine bola vychovávaná v hlbokoj viere a v rešpektovaní pevných morálnych pravidiel. To výrazne ovplyvnilo aj jej rozhodnutie prijať službu kostolníčky a vykonávať ju v tomto duchu.

„Cetka koscelníčka“, ako ju všetci v Lieskovanoch volajú, si na svoje začiatky spomína takto: „V roku 1975 ma pán farár Skrak spolu s kurátorom oslovili, aby som prijala miesto kostolníčky. V tom čase som už bola hlavnou horliteľkou Ružencového bratstva (je ňou 50 rokov). Mala som obavy či to zvládnem. Mala som malé deti, rodinu, stálu prá-

cu v Spišskej Novej Vsi. Povedala som si však, že niekto to robiť musí a ponuku som prijala.“ Vtedy sa sväté omše konali iba na veľké sviatky a pri výnimočných príležitostiach, neskôr aj každú nedeľu. Konali sa však nedeľné „večerné“, májové a októbrové či iné pobožnosti.

Zaťažkávacia skúška jej služby nastala za pôsobenia pána

farára Vitkovského, keď sa pod jeho vedením Lieskovanci rozhodli postaviť nový kostol, ktorý tak veľmi potrebovali. Stala sa spojkou medzi kňazom, majstrom stavby a kurátorom. Starala sa o stravovanie, varila obedy, pomáhala organizovať brigádnikov a sama tiež v rámci možnosti vykonávala rôzne práce. „Bolo to náročné, ale

Foto: Róbert Gyenes

krásne obdobie. Všetkých nás spájala radosť z nového kostola. Pomáhali všetci, starí, mladí, mládež, ba aj deti.“

Za 43 rokov kostolníčenia si s úctou spomína na všetkých kňazov a kaplánov, s ktorými sa pri službe stretávala (má ich menný zoznam), vystriedali sa najmenej dve generácie mništrantov, bola pri všetkých

radostných i smutných udalostiach – pri krstoch, sobášoch, oslavách, ale i pri odprevádzaní všetkých rodákov do večnosti.

Obzvlášť je hrdá na svoju neoblomnú snahu stále zachovávať tradície a tradičné odevy pri obradoch a rôznych slávnostiach v kostole. Nedá sa vymenovať, čo všetko zahŕňa služba kostolníčky. Predovšet

kým nezištne obetovať svoj čas tejto posvätej službe.

Bolo mi potešením hlbšie sa spoznať s pani Máriou, ktorá ma zaujala svojou bezprostrednosťou, a tým s akým nadšením sa rozovorila o svojom poslaní v službe kostolníčky. Za dlhoročnú službu jej patrí nielen vďaka, ale predovšetkým veľký obdiv.

Mária Koňaková, Teplička

JUBILANT PÁN EMIL ŠMELKO - ORGANISTA NA TEPLIČKE

Pán Šmelko vyrastal v Markušovskej doline, kde bol jeho otec lesníkom a podľa jeho príkladu aj on si zvolil Lesnícku školu a stal sa tiež lesníkom. V Markušovciach chodil do školy, do kostola a mal tam aj priateľov.

Ako prvý, v súvislosti s hraním na organe, sú v jeho spomienkach vtedajší správca farnosti pán farár Skrak a organista v Markušovciach pán Jozef Kamenický. Pán farár si všimol jeho záujem o hru na organ, prehovoril ho, aby si to skúsil a neskôr mu aj pomohol zabezpečiť si vlastné harmónium, na ktorom mohol doma cvičiť. Pána Kamenického sledoval počas hrania na omši a neskôr sa pri ňom zaučal do tajov hrania. V tom čase bol veľký nedostatok školených organistov.

V roku 1972 sa s rodinou presťahoval do rodinného domu na Tepličke. Tam ho pán farár Skrak opäť povzbudil, aby hrou na organ sprevádzal nedeľné sväté omše. Nový duchovný pastier, pán farár Vitkovský, chodieval slúžiť svätú omšu na Tepličku s organistom z Lieskovian Jaroslavom Klučárom,

Foto: Jozef Sendrej

ktorý mu pomohol zdokonaľiť sa v hre na organ. Veľkú časť tejto služby vykonával počas totalitného režimu a popri zamestnaní. Občas pocítil, že pre hranie v kostole režim nemá pochopenie a boli chvíle, keď musel aj zabojskovať a presadiť si, že hrať bude.

Za pôsobenia pána farára Dudu bola zriadená organová škola, z ktorej aj v Tepličke vzišli štyri absolventky. Na spoluprácu s každou si rád spomína. Ani jedna však neostala natrvalo. V súvislosti s organovou školou si rád spomína na povzbudivé slová pána farára Dudu: „Keď tu bola organová škola a mali sme dostatok organistiek, mal som pocit, že ma už potrebujú menej. Samozrejme, že som si bol vedomý, že mladým treba dať príležitosti. Pán farár Duda ma

povzbudzoval a presviedčal, že nikdy nebudem zbytočný. Mladí majú život pred sebou, štúdium, prácu, rodinné či materské povinnosti a nemusia tu byť vždy. Vy tu budete stále a vždy vás budeme potrebovať.“

Uisťuje, že aj napriek mnohým rokom hrania je dôležité neustále sa učiť a cvičiť. Teraz sa podľa rozpisu strieda s nádejným mladým organistom Tomášom. Pri otázke, ako táto služba ovplyvnila jeho život, odpovedá jednoznačne: „Príbližila ma viac k Bohu a posilnila vo viere.“

Rada som ho navštívila, spoznala a porozprávala sa s človekom, ktorý obetoval časť svojho života službe v chráme Božom.

Magdaléna Mrovčáková,
Lieskovany

CHLAPCI DO PRÍRODY

Prázdninový čas, obdobie, kedy rozmyšľáme, ako zmysluplne vyplniť voľno našich detí. Zaostríme si na našich „nezbedníkov“. Chlapci, rovnako ako muži, majú sklon skrývať mnohé pocity a zamknúť ich na zámok vo svojom vnútri. Potrebujú ísť niekam, kde môžu byť osamote a premýšľať. Príroda im poskytuje útočisko a pomáha vyrovnať sa s narastajúcou fyzickou silou a agresivitou. Potrebujú skúšať svoje svaly, otestovať si silu a aj ju niekde uplatniť. Musia sa naučiť sebaovládaniu, miernosti a súcitu s inými. Príroda je miesto, kde sa chlapci učia disciplíny a šikovnosti – a zároveň porozumieť neodvratnej tragédii lovu. Dáva im príležitosť zažiť krutosť reality. Stromy a kamene sa nepohnú len preto, že to oni budú chcieť. Nepohnú nimi ich priania, hnev, frflanie ani túžba. Vystrelený šíp sa nevráti do tulca, nemožno ho vymazať stlačením tlačidla delete. Lov sa nedá začať odznova, nestačí zadať príkaz počítača. Či už je chlapčenská hra v lese čiastočne imaginárna alebo skutočná, je to hra trojrozmerná, reálna a poučná. A to spôsobom, akému

sa žiadna počítačová hra nevyrovná. Chlapci si potrebujú zašpiniť ruky a pokúsiť sa položiť život na lopatky – alebo to aspoň predstierať. Tiež sa potrebujú naučiť používať svoje schopnosti a silu na to, aby ostatným pomáhali. Chcú slúžiť. Služba usmerňuje ich energiu na konkrétny cieľ, spája silu so zodpovednosťou. Chlapec potrebuje mať v okolí nejakú vdovu, ktorej treba pokosiť dvor, alebo kamaráta, ktorý má telesné postihnutie a vyžaduje pomoc, alebo skupinku detí, kde hľadajú mladých trénerov pre mentálne postihnutých atlétov. Takáto služba je jedným z najlepších spôsobov, ako zabrániť vyčleneniu a izolovaniu pubertiakov. Ak chcú rodičia posilniť synov charakter, pomôžu mu nájsť aktivity, ktoré rozvinú jeho zmysel pre službu. Pomôžu mu uvedomiť si, aké drahocenné dary dostal a že ľudia, ktorí sú odkázaní na jeho pomoc, majú rovnako veľkú hodnotu.

Adriana Lazorová

(Spracované podľa knihy Ach, tí chlapci... (Meg Meekerová)

Foto: Peter Lazor

PRVÉ SVÄTÉ PRIJÍMANIE V MARKUŠOVCIACH

Ježiš síce vystúpil do neba, ale iným spôsobom bude prítomný medzi nami. Odkazuje nám: „Nebudete ma vidieť ako pravého človeka, ale budete ma počuť v Božom slove, skrze Ducha Svätého vo vašom svedomí, vo vašom živote, budete sa ma dotýkať vo sviatostiach.“

Aj týmito slovami sa prihovárал pán farár 27. mája, tentokrát dvadsaťjeden deňom, počas homílie prvého svätého prijímania. Nezabudol ani na odkaz pre rodičov, kde zvýraznil, že ľudia prirodzene túžia po tajomstvách. Ak ľudia odmietajú tajomstvo života s Bohom, tak si nutne vymýšľajú iné tajomstvá, ktoré ich nakoniec zničia. Vyzval deti i rodičov zapojiť sa do poslania, v ktorom by pomohli nepraktizujúcim kresťanom či neveriacim ľuďom oslobodiť sa od vymyslených tajomstiev, aby ich privádzali do tajomstva prvého Života a Lásky.

ZÁŽITKY DETÍ

Samotné deti boli ešte pred svätou omšou napäté, hoci sa veľmi tešili. Ich vysmiatie tváre odrážali lúče slnka a s radosťou sa podelili o svoje pocity. Všetkým sa páčil tento veľký deň, nevedeli sa dočkať prijatia Pána Ježiša. Johanke Grečkovej a Peťke Vadelovej sa páčilo aj to, že môžu byť spolu celá rodina, Danielke Plachetkovej i počasie a že neprší. Deti mali i túžbu poprosiť Pána Ježiša o rôzne dary. Timotej Laznia by chcel byť dobrým človekom rovnako ako Lenka Bodnovičová, Sebastián Želonka by rád počúval starších, Roman Hatala si vyprosival pokoj, Samkovi Snopkovi záležalo na tom, aby celá slávnosť dobre dopadla.

Hoci niektoré deti nepopreli svoje túžby po materiálny daroch, iné sa zamerali i na hodnoty, ako je zdravie, ochrana rodiny. Johanka Grečková prosila za seba, za svoju budúcnosť. Veronika Zumerlingová túži po tom, aby čo najdlhšie vydržala chodiť do kostola a s láskou prijímala Pána Ježiša. Barborke Gurčíkovej záležalo i na nedaždívom počasí. Počas svätej omše chceli poďakovať predovšetkým za prijímanie Tela Pána Ježiša, spoločne s kamarátmi, s rodinami, za zdravie, za rodičov, výchovu, za krásny deň. Veronika to uzavrela slovami: „Ďakujem za veľkú oslavu a prijatie Pána Ježiša.“

ZÁŽITKY RODIČOV

Opýtali sme sa i rodičov, prečo vedú deti vo viere a chcú, aby pristupovali k sviatostiam. Viacero rodičov sa zhodlo na tom, že považujú za dôležité odovzdávať dedičstvo viery, ktorú im vstúpili ich rodičia. Pani Zumerlingová uviedla: „Viera nám prináša mnohé dary, posúva nás.“ Pani Hatalová s pani Tarasovou vedia, že viera a sviatosti majú zmysel, chcú, aby deti vedeli, že keď budú mať problémy, majú sa utiekať k Bohu, aby vedeli, kde majú ďakovať, a prosiť, život tak bude pre nich ľahší. Pani Grečková uviedla: „Nechajte maličkých prichádzať ku mne. Čo viac im ako rodičia môže-

me dať, ako viesť ich ku Kristovi a nechať ho konať v ich živote? Kiežby ich srdce bolo stále viac naplnené Kristom. Nič na svete nie je pre rodičov dôležitejšie, ako pomôcť svojim deťom nájsť zmysel života.“

Všetci rodičia sú Pánu Bohu vďační. Mamka Romanka Hatalu ďakovala za prítomnú chvíľu, za zdravie, podobne ako iní, za dary, ktorými ich rodiny Pán Boh obaril. Pani Gurčíková nezaprela dojatie a ďakovala za nádhernú dcéru a jej veľký deň. Pani Cvengrošová podobne za to, že sa dožili dňa prvého svätého prijímania i za dobrého syna. Manželia Lazniovcí mali túžbu vyprosiť milosť, aby viera ich syna neskončila týmto slávnostným dňom, ale aby mu prijímanie sviatosti bolo po celý život osozným. Pani Zumerlingová by si priala mať možnosť s manželom zúčastniť sa všetkých sviatostí svojich detí. Manželia Grečkovci prosili o vytrvanie ich dcéry v tom, čo jej s Božou pomocou vstúpili, aby nikdy nezabudla na to, že viera je dar: „Prosíme, aby ju nikdy nestratila. A raz odovzdala toto vzácne semienko.“

Prvoprijímajúcim deťom a ich príbuzným i my vyprosujeme duchovnú silu a pomoc pre každodenný život, nech ich životy prenikne a povzbudí tajomstvo zmŕtvychvstalého Krista.

Adriana Lazorová

PRVÉ SVÄTÉ PRIJÍMANIE 2018

Tohto roku v našej farnosti bolo päť slávností prvého svätého prijímania. Prvé bolo na Tepličke 6. mája – pristúpilo päť detí, štyri dievčatá a jeden chlapec. Druhé bolo v Lieskovanych 13. mája – pristúpili tri deti, jedno dievča a dvaja chlapci. Tretie bolo v Markušovciach 27. mája – pristúpilo dvadsaťjeden detí, dvanásť dievčat a ôsmi chlapci. Štvrté bolo rómske 16. júna – na Tepličke pristúpilo deväť detí, osem dievčat a jeden chlapec. Piate bolo rómske v Markušovciach 23. júna – pristúpilo dvadsaťštyri detí, dvanásť dievčat a dvanásť chlapcov. Veľké poďakovanie patrí všetkým ochotným ženám a dievčatám, ktoré tohto roku pomohli pripraviť deti na slávnosť Prvého svätého prijímania. V Lieskovanych Zuzana Kapustová. Na Tepličke Janka Zekuciová, Monika Vitkáčová a Katarína Holečková. V Markušovciach Adriana Lazorová, Monika Klučárová a Annamária Salanciová.

Foto: Róbert Gyenes

MARKUŠOVCE 27. MÁJ

Barbora Gurčíková, Daniela Plachetková, Veronika Zimmerlingová, Samuel Snopko, Lenka Bodnovičová, Marko Gerda, Filip Taras, Dáriuš Ľubomír Cvenegroš, Laura Macinská, Roman Hatala, Karin Želonková, Sebastián Želonka, Natália Vilkovská, Johanka Grečková, Nina Lesňáková, Timea Telvákova, Matias Mikolaj, Kristína Vodhanelová, Petra Vadelová, Timotej Laznia, Samuel Šmelko

Foto: Ľudmila Hamráková

TEPLIČKA 6. MÁJ

Adam Vitkáč,
Nina Kuchárová,
Karin Vojtková,
Katarína Holečková,
Nicole Očenášová

Foto: Róbert Gyenes

LIESKOVANY 13. MÁJ

Matúš Oláh, Lucia Šimová,
Tadeáš Zekucia

PRVÉ SVÄTÉ PRIJÍMANIE LIESKOVANY 13. MÁJ 2018

V nedeľu 13. mája 2018 v kostole Nanebovzatia Panny Márie v Lieskovanych, prijali po prvý raz Ježiša do svojho srdiečka tri deti: Lucka Šimová, Matúško Oláh a Tadeáško Zekucia.

Na tento deň sa deti dlho pripravovali: v škole na hodinách náboženstva s pani katechétkou, od marca takmer každý piatok večer v kostole s pani Zuzkou Kapustovou a pribežne s pánom farárom. Všetci traja sa na túto sviatosť veľmi tešili, preto aj príprava a s ňou spojené „starosti“ prebiehala radostne.

■ Čo pre vás znamenalo prvý raz prijať Pána Ježiša?

Lucka: Na tento slávnostný deň som sa veľmi tešila, nakoľko to bolo pre mňa prvé osobné stretnutie s Pánom Ježišom. Prijímaním Eucharistie sa môžem plnohodnotne zúčastňovať na svätej omši. Radosť som zažívala nielen ja, ale aj moji rodičia, ktorí ma viedli k viere od môjho narodenia a túto radosť prežívali so mnou.

Matúš: Tiež som sa veľmi tešil, aj som bol vystrašený. Z toho ako to bude celé prebiehať, aj zo spovede som mal trochu strach. Ale keď začala svätá

omša, strach opadol a už som sa len strašne tešil na Pána Ježiša. Prvé sväté prijímanie mi očistilo dušu a bol som dobrý. Strašne sa mi to páčilo. Chcem sa stále takto stretávať s Pánom Ježišom.

Tadeáš: To, že môžem prijímať Pána Ježiša pod spôsobom chleba vo sviatosť, je pre mňa veľkým darom. Pripravovali sme sa na tento deň veľa, ale veľmi som sa tešil. Celá omša bola pekná, zúčastnila sa na nej celá naša rodina. Tešili sa spolu so mnou. Teraz môžem na každej svätej omši prijímať Pána Ježiša.

PRVÉ SVÄTÉ PRIJÍMANIE TEPLIČKA 6. MÁJ 2018

■ Čo sa ti najviac páčilo počas omše?

Karinka Vojtková: Najviac sa mi páčilo ako som prijala telo Kristovo, ako sme spolu tancovali počas pesničky a spievali.

Katka Holečková

Najviac sa mi páčilo ako sme niesli obetné dary a ako sme spievali.

Adamko Vitikač: Najviac sa mi páčilo, že ma pán farár pri kázni oslovil po mene, lebo som bol jediný prvoprijímajúci chlapec.

■ Aký si mal/mala z toho celého zážitok?

Karinka Vojtková: Mala som z toho veľmi pekný zážitok, ktorý si budem dlho pamätať.

Katka Holečková: Mohla som prijať telo Kristovo v podobe hostie a to je pre mňa zážitok na celý život.

Adamko Vitikač: Veľmi pekný.

■ Ako si to prežíval/prežívala?

Karinka Vojtková: Mala som z toho radosť.

Katka Holečková: Prežívala som to výborne, veľmi som sa tešila aj z toho, že sme sa zišli spolu celá rodina.

Adamko Vitikač: Bol som rád, že na moje 1. sväté prijímanie prišla celá moja rodina a že sme to mohli osláviť spolu.

■ Aký si mal/mala pocit z prvej spovedi?

Karinka Vojtková: Mala som z nej dobrý pocit a bola som rada, že už viem ako to prebieha.

Katka Holečková: Pred spovedou som sa bála, ale potom som bola šťastná, že to mám už za sebou a mám čisté srdiečko.

Adamko Vitikač: Pred spovedou som sa bál, že niečo zabudnem povedať a po spovedi som bol spokojný.

SLÁVNOSŤ BOŽIEHO TELA

Foto: Jozef Sendrej

OSLAVA 20. ROČNÍKA VYDÁVANIA FARSKÉHO ČASOPISU POKOJ A DOBRO

7. apríl bol pre zakladateľov, tvorcov, čitateľov a dobrodincoch významný deň, lebo sme slávili 20. ročník vydávania nášho kresťanského časopisu Pokoj a dobro. Slávnosť začala svätou omšou vo farskom kostole sv. Michala Archanjela v Markušovciach, ktorú celebroidal Mons. Ján Duda, koncebrovali správca našej farnosti Ondrej Švančara a náš bývalý kaplán Róbert Neupauer, ktorý je v súčasnosti poverený pastoračiou rodín v Spišskej diecéze. Prítomný bol aj markušovský rodák – kňaz Vladimír Fajkus.

SLÁVNOSTNÁ SVÄTÁ OMŠA

Na začiatku svätej omše privítal náš duchovný otec zakladateľa časopisu Jána Duda, ktorý na úvod uviedol, že poslaním časopisu Pokoj a dobro je šíriť ho prostredníctvom evanjelia. V homílii hlavný celebrant spomenul 12-ročné pôsobenie v našej farnosti a vyslovil radosť, že môžeme osláviť 20. ročník vydávania časopisu a za to je treba ďakovať Pánu Bohu. Pripomenul, že počas Veľkonočného obdobia sa v čítaniach i evanjeliách opakujú zážitky apoštolov so zmŕtvychstalým Kristom. Po jeho zmŕtvychstaní boli apoštoli smelí a vydávali svedectvo o živom Kristovi. Milovali Ježiša viac ako svoj život a neskôr to aj potvrdili. Podobne aj my máme vydávať svedectvo svojim životom, svedectvom lásky ku Kristovi a ako veriaci ľudia musíme byť na istej mravnej úrovni v súlade s evanjeliom. Či máme radi Krista viac ako svoj život, to sa ukáže v skúškach, pripomenul kazateľ výrok sv. Augustína.

OBETNÉ DARY

V tento významný deň aj niektoré obetné dary boli slávnostnejšie, netradičné: Sväté písmo, fotoaparát, písací stroj, torta v tvare časopisu PaD, chlieb, hrozno a samozrejme hostie, ampulky s vínom a vodou, ktoré sa prinášajú na obetný stôl každú svätú omšu.

Po nej pri východe z kostola rozdávali dievčatá medovníčky a magnetky s emblémom PaD.

KULTÚRNY PROGRAM

Potom sa pozvaní hostia presunuli do letohrádku Dardanely, kde bol pripravený kultúrno-hudobný program. Vo vstupnej hale na prízemí vítala hostí hrou na flaute Monika Klučárová. Hostia neskôr prešli na poschodie do nádhernej koncertnej siene, v ktorej vynikajú freskové maľby s výjavmi z gréckej mytológie. V koncertnej sále predviedol svoje umenie hrou na organe Ján Penták, ktorý teraz pôsobí na Konzervatóriu v Toulouse vo Francúzsku.

Po jeho hudobnom vstupe prítomných hostí privítala básňou historička Mirka Lazniová. Potom udelila slovo Mons. Jánovi Dudovi. Rozhovoril sa o tom, že ako 37 ročný prišiel do farnosti Markušovce i o založení časopisu Pokoj a dobro v tejto, ako povedal, mediálnej dobe. Jeho názov vznikol na brehu Jadranského mora v Taliansku, v kláštore sestier klaristiek vo Forlí, kde sa takým pozdravom zdraví (Pace bene – Pokoj a dobro). Vysvetlil, prečo pokoj v názve, lebo aj Kristus povedal, resp. to počujeme na každej svätej omši: „*Pokoj vám zanechávam...*“, a dobro treba šíriť, lebo je veľa zla vo svete.

„*Prostredníctvom časopisu sme chceli nielen monitorovať život vo farnosti, ale aj formovať veriacich. Nebolo to jednoduché. Vďaka patrí Pánu Bohu,*“ hovoril J. Duda, ktorý vyzdvihol aj prácu šéfredaktorky Moniky Hodnické a jej spolupracovníkov. Zaželal nám, aby sme si časopis udržali. „*Sprevádzajme ho modlitbami, lebo: „Bez Božieho požehnania sú márne ľudské námáhania.“*

Potom sa prihovril súčasný správca farnosti Ondrej Švančara. Keď prišiel do farnosti 1. 7. 2009 prijal novú výzvu – časopis. Predtým bol kaplánom a teraz sa stal farárom. Spomenul úspechy časopisu Pokoj a dobro: V roku 2013 sa umiestnil v celoslovenskej súťaži farských kresťanských časopisov (FAČA) na 2. mieste a 1. miesto získal v roku 2015.

Po našom duchovnom otcovi dostala slovo Terezia Rončáková, novinárka, docentka na katedre žurnalistiky KU v Ružomberku, ktorá o. i. pôsobila aj ako redaktorka v Katolíckych novinách či Vatikánskom rozhlase v Ríme. V mene združenia kresťanských novinárov Network Slovakia povedala, že PaD patrí medzi najaktívnejšie časopisy na Slovensku. O práci novinára povedala, že táto práca potrebuje hovoriť o odvahe, o odvahe zverejniť údaje, ísť ako sa hovorí „*s kožou na trh.*“ I Ježiš povedal: „*Nebojte sa!*“ Potrebujeme slobodu bez strachu k pravde s „*veľkým P*“ a mať na zreteli väčšie spoločné dobro.

Ďalej sa prihovrila šéfredaktorka nášho časopisu Monika Hodnická, ktorá šéfuje PaD-ku 20 rokov. Začala myšlienkou nemeckého filozofa: „*Nauč sa najprv ďakovať, a to ťa naučí premýšľať.*“ A potom ďakovala: zakladateľovi J. Dudovi, pokračovateľovi O. Švančarovi,

Foto: Pavol Zmuda

T. Rončákovkej za cenné rady a priateľstvo, zakladajúcej redakčnej rade, pokračovateľom, fotografom, grafikom, rozdávatelom, poslancom, dobrodincom, terajšej redakčnej rade, Pánu Bohu za dary a talenty, ktoré nám nadelil. Nakoniec poďakovala tým, ktorí sa nemohli zúčastniť slávnosti.

Za čitateľov sa prihovrila Iveta Dutková, riaditeľka ZŠ v Markušovciach. Pripomenula, že 1. číslo časopisu malo na titulnej strane napísané V mene Pánovom. Zhrnula, že PaD je úžasne Božie dielo, vzácny časopis. Prináša náučné články, reportáže, pre deti a mladých a iné zaujímavé rubriky. Prináša do rodín hodnoty, ktoré sa dnes „*nenosia*“, a tento svet ich chce potlačiť. Popriala tvorcovi veľa inšpiratívnych myšlienok.

Na záver prišlo milé prevkapanie. Svoje umenie predviedol obľúbený operný spevák, barytonista Martin Babjak s klaviristkou Gabrielou Drgoňovou. Najprv svojším humorom zablahoželel k 20. ročníku vydávania PaD a potom svojím spevom ešte viac umocnil srdečnú sviatočnú atmosféru. Po duchovných piesňach Otče náš a Ave Mária, zaspieval aj niekoľko svetských piesní, napríklad Keby som bol vtáčkom či Najkrajší kút.

Po potešení srdca a pohladení duše sa prítomní hostia presunuli z letohrádku do veľmi vkusne pripravených priestorov rekonštruovaného kultúrneho domu na slávnostnú recepciu pri príležitosti 20. ročníka PaD, ktorú otvoril Peter Lačný. Aj na recepcii panovala srdečná atmosféra, kde sa stretli tvorcovia časopisu, pozvaní hostia z Markušoviec, Tepličky i Lieskovian s kňazmi, umelcami, vzácnymi ľuďmi.

Chceme poďakovať všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom pricinili o krásnu duchovnú slávnosť.

Jozef Sendrej, Teplička

ECCE HOMO — HĽA, ČLOVEK

Jedným z cieľov vzniku Ružencových bratstiev je byť otvoreným spoločenstvom, ktoré práve v rôznosti pováh ľudí spoznáva, že tieto bratstvá sú stvorené pre obetavú lásku a pomoc jeden druhému. Každý člen ružencového bratstva sa má usilovať rásť v láske a vo svätosti.

K apoštolátu členov RB patria aj skutky duchovného a telesného milosrdenstva (napríklad návšteva chorých, podporovanie sociálne slabších rodín a pod.) My kresťania sa na svojej životnej ceste učíme vidieť v každom človeku (zvlášť v núdznom) Krista, aby sme v sebe objavili lásku, ktorá dáva životu zmysel a nádej. Veď dobro jednotlivca súvisí s dobrom spoločnosti. Každý človek, ktorý sa podieľa na vytváraní spoločného dobra, je naplnený radosťou, lebo prináša ovocie a úžitok nielen sebe, ale aj spoločnosti, v ktorej žije. Každý z nás je súčasťou mozaiky ľudstva, ktorá vytvára hodnoty a formuje náš svet, naše Slovensko, našu dedinu, našu farnosť.

Hodnota ľudskej osoby pramení z toho, že človek je posta-

vený na najvyššie miesto medzi všetkého stvorenia. Ako jediný je stvorený na Boží obraz. A toto výnimočné postavenie mu dáva nesmrteľná duša (bez ohľadu na národnosť či farbu pleti). Mnohé náboženstvá poukazujú na potrebu vcítenia sa do životných situácií druhého človeka a hlavne človeka v núdzi. A preto nečakajme, že sa niečo spraví samo, my sme tvorcami okolitej reality.

Tu, v našej obci, farnosti, sa aj my staňme apoštolmi Ježiša, hlásateľmi evanjelia, evanjelizujme sa navzájom, naberaťme tak silu pre seba a rozdávaťme lásku a pokoj tým, ktorí to potrebujú, učme ich modliť sa, trpezlivo vysvetľovať a opakovane upozorňovať, nie odsudzovať. Odovzdávajme si svedectvá milosrdenstva, pre-

ukazujme náš vzťah k Bohu šírením láskavých slov a skutkov, nebojme sa deliť o radosť, lebo radosť rozdávaním rastie.

Viem, nebude to také ľahké, bude to trvať dlhší čas, výsledky sa možno ukážu po niekoľkých rokoch. A preto poprosme našu nebeskú Matku, nech nám vyprosí dar vytrvalosti a sily na vytvorenie dobre spolunažívajúceho spoločenstva, prosíme o milosť pre našu farnosť, dedinu, naše Slovensko. Poprosíme o otvorené a milosťou naplnené srdce pre druhých.

Hoci dnes nie je Ježiš medzi nami prítomný ako jeden z nás, je medzi nami prítomný vo sviatostiach, v každom dobrom slove, v každom dobrom konaní. Nech Ježiš žije v nás!

Renáta Regecová

TVOJA FÁDNA SLUŽBA ŤA NEROBÍ MENEJCENNÝM

Mávaš niekedy pocit, že si menejcenný? Mávaš pocit, že slúžiš Bohu menej, lebo nie si misionárom v chudobnej krajine, lebo si ešte nezaložil žiadnu charitu alebo preto, že nehráš v úspešnej hudobnej skupine a nemeníš svet svojou hudbou? Bývaš niekedy znechutený zo svojich malých každodenných povinností?

Možno si začneš namýšľať, že Boh sa stane viac osláveným len vďaka takým ľuďom ako sú misionári (alebo pracovníci charity, či členovia kapely). Postupne sa začneš zamýšľať nad tým, či má vôbec zmysel pracovať do úmoru na svojich každodenných povinnostiach.

Chceš zmeniť svet, ale kuchynský drez sa naďalej zaplňuje špinavým riadom. Náhodou započuješ svojich rodičov, ako sa rozprávajú o synovi rodinného známeho, ktorý je veľmi vyspelým kresťanom a stará sa o opustené deti v Indii, ale teba nikto nepochváli za to, že si ráno pomohol malej sestre zjesť raňajky.

V televíznych novinách sa dopočuješ o tínedžerovi, ktorý organizuje zbierku pre výstavbu škôl v Afrike, ale tebe nikto nezablahožela za pomáhanie známym na stavbe.

V takom prípade sa často stáva, že začneme porovnávať pochvaly a uznania týchto ľudí s našimi pochvalami.

INÝ UHOL POHĽADU

Ak ľudia chvália takýchto ľudí a nie mňa, znamená to, že ich práca oslavuje Boha a moja práca veľa neznamená. Cítili ste sa už niekedy takto? Ak áno, tak nie ste jediní. Svätý Pavol nám preto pripomína: „O bratskej láske vám netreba písať, veď vás sám Boh poučil, aby ste sa milovali navzájom. A vy to aj robíte všetkým bratom po celom Macedónsku. Len vás, bratia, prosíme, aby ste v tom čoraz viac rástli a usilovali sa žiť pokojne, plniť si povinnosti a pracovať vlastnými rukami, ako sme vám prikázali.“ (1 Sol 4, 9-11)

Často veríme tomu, že slúžiť Bohu znamená robiť veľké veci, o ktorých by ľudia rozprávali, ale svätý Pavol nám zasa tvrdí niečo iné: „Predovšetkým teda žiadam, aby sa konali prosby, modlitby a orodovania a vzdávali sa vďaka za všetkých ľudí, za kráľov i za všetkých, čo sú na vyšších

pokračovanie na strane 20

TVOJA FÁDNA SLUŽBA ŤA NEROBÍ MENEJCENNÝM

pokračovanie so strany 19

miestach, aby sme mohli žiť tichým a pokojným životom vo všetkej nábožnosti a mravnej čistote.“ (1 Tim 2, 2-3)

MALÉ POVOLANIA = PRAVÁ SLUŽBA BOHU

Všetci sme povolani slúžiť Bohu, ale začať s úžasnou a obdivuhodnou prácou nie je jediný spôsob, ako sa dá vykonávať táto služba, nie je to dokonca ani len základný spôsob. Služba neznamená len poskytovanie humanitarnej pomoci, cestovanie do iných krajín, staranie sa o siroty, dobrovoľníctvo v jedálňach pre bezdomovcov či hlásanie evanjelia davom.

Skutočná služba začína za zatvorenými dverami. Je skúšaná a preukázaná doma, v práci, v drobnostiach každodenného života. Boh vidí všetku prácu a hodnotí naše myšlienky a zámery. Možno sa nikdy nedostaneme do správ, možno nikdy nebudeme vyhlásení za najvýznamnejšieho mladého človeka. Možno nikdy nebudeme hrať v známej kapele, nebudeme slúžiť v krajinách tretieho sveta a nebudeme mať viac než 100 priateľov na Facebooku. A to je úplne v poriadku.

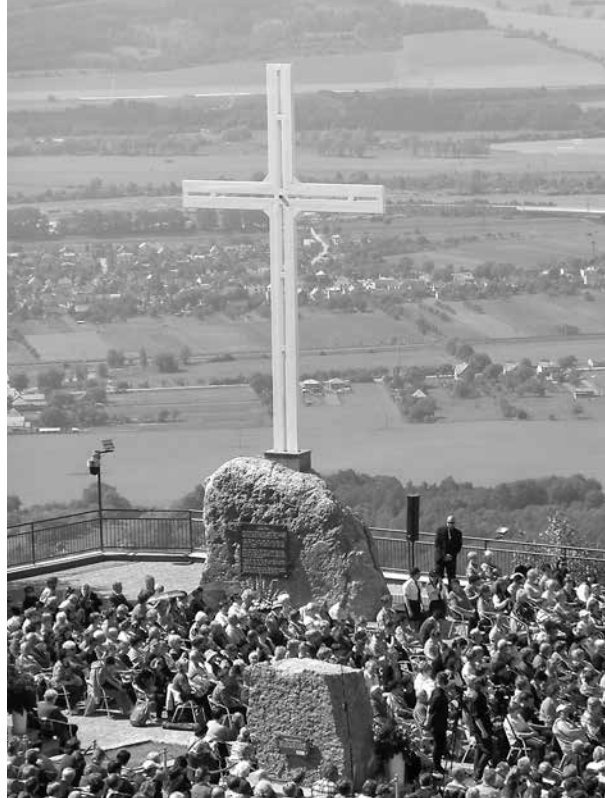
Stačí jednoducho nasledovať Krista a uskutočňovať jeho vôľu v našom živote. Pravdu povediac, náš život môže Boha osláviť rovnako (alebo aj viac) ako život misionára, aj keď sa naše meno nedostane do televíznych správ alebo na titulku časopisu.

Nakoniec slúžime Bohu, ktorý si vybral maličkých, aby zmietli a prekvapili múdрых, slabých, aby prekvapili silných, a opovrhovaných, aby oslávil Boha.

Preklad: Annamária Salanciová

Originálny názov: "Your mundane service doesn't make you less."

Zdroj: www.thebelution.com
(katolícky blog pre tinedžerov)

V apríli mi náš aktívny organizátor duchovných akcií Vlado Gbúr navrhol, či nechcem ísť na púť práve na Butkov. Súhlasil som, a tak sme sa tam v sobotu 19. mája vybrali, spolu s ďalšími veriacimi z Tepličky i Marikušoviec. Odišli sme na Tradičnú májovú púť s Arcibratstvom sv. Filomény zo Spišského Podhradia, s logom na čelnom skle autobusu: Spiš putuje na horu Butkov.

O tomto spoločenstve a tejto „malej veľkej svätici“ som doteraz nevedel. Filoména – dcéra svetla, sa narodila pohanským rodičom, ktorí dlho nemohli mať deti. Istý lekár z Ríma im povedal, že keď sa stanú kresťanmi, narodí sa im dieťa. Keď kráľova dcéra Filoména mala 13 rokov, chcel si ju vziať za ženu cisár Dioklecian. Ale ona ho odmietla s tým, že už je „zasľúbená“ s Ježišom. Cisár sa rozhneval a dal ju mučiť a neskôr stať. Pochovaná je v Mugnano del Cardinale pri Neapole. Dala sa spoznať až po 1500 rokoch, po Veľkej francúzskej revolúcii. Utekal sa k nej aj Ján Mária Vianney, arský farár, ktorý jej pripisoval všetky zázraky.

Cesta na púť tam aj späť prebiehala v srdečnej duchovnej atmosfére s modlitbami posvätného ruženca, spevom mariánskych piesní v sprievode duchovných otcov Štefana Kojša z Hnilca a Ľuboslava Hromjaka zo Spišskej Kapitule, ktorí nám adresovali aj mnohé duchovné povzbudenie a priblížili aj niektoré svedectva.

REPORTÁŽ

DUCHOVNÝ ZÁŽITOK Z PÚTE DO NAJMLADŠIEHO PÚTNICKÉHO MIESTA

V decembri 2017 som si prečítal v časopise Hlasy z domova a misií o slovenskom skalnom Sanktuáriu Božieho milosrdenstva na hore Butkov. Išlo o životný príbeh Antona Barčíka, riaditeľa Považských cementárni Ladce, ktorý priblížil svoje úskalia i radosti života a ktorý má veľkú zásluhu aj so svojimi zamestnancami a dobrodincami na vybudovaní tohto duchovného diela. Odvtedy som túžil tam ísť.

Putovanie, netradične do lomu, na 765 m vysokú horu nad obcou Ladce, sa začalo modlitbou Krížovej cesty, za spevu Hanky Servickej, po novovybudovaných moderne zhotovených kamenných zastaveniach, na ktorých sú myšlienky sv. Faustíny. Až sme sa ocitli na 11. poschodí Skalného Sanktuária, z ktorého bol úchvatný pohľad na Považie.

Na hore Butkov nie je postavený kostol, ale od roku 2013 je tam kríž – symbol Božieho milosrdenstva, s relikviou dreva Svätého kríža. Tento 12 metrov vysoký kríž bol postavený z vnuknutia, ktoré

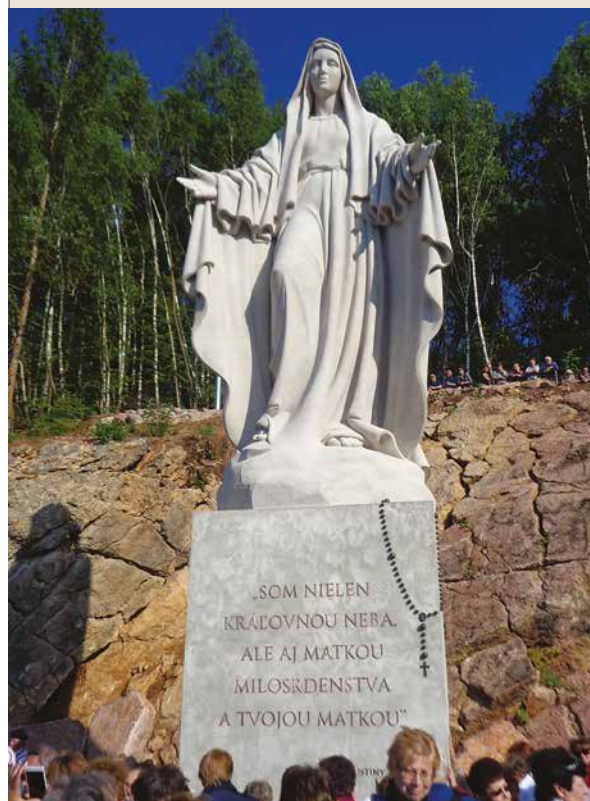
mala istá pani z modlitbového spoločenstva pátra Vellu, tiež z Malty. Páter Vella ho požehnal a slávil tu aj svätú omšu. Nachádza sa tu aj Kaplnka Božieho milosrdenstva či pamätníky sv. Jána Pavla II. a sv. Faustíny.

Slávnosť sa začala modlitbou Korunky božieho milosrdenstva, po ktorej žilinský biskup Tomáš Galis požehnal monumentálnu 6 metrov vysokú sochu Panny Márie – Matky milosrdenstva. Nasledovala svätá omša, ktorej hlavným celebrantom bol otec biskup pred vyše 6000 veriacimi z celého Slovenska i zahraničia. Slávnostnú atmosféru púte i svätej omše umocnili mnohí veriaci v krojoch, speváčka Hanka Servicová, spevácke zbory The Gospel Family či Kysucký prameň s heligónkami.

V homílii biskup Galis o. i. vyjadril radosť nad tým, že od dnes tu stojí socha Panny Márie, ktorá pred 101 rokmi vo Fatime prišla s projektom záchrany ľudstva, prostredníctvom troch mladých pastierikov, ktorých naučila modliť sa. I my by sme mali radi navštevovať kostol, modliť sa, prijímať sviatosť, dávať vzor svojim deťom a vydávať svedectvo, že veríme. Máme sa utiekať k Panne Márii a prichádzať aj na horu Butkov k jej soche, na ktorej má roztvorenú náruč pre celé Slovensko, o čom svedčí nápis na jej trojmetrovom podstavci: „Som nielen Kráľovnou neba, ale aj Matkou milosrdenstva a tvojou Matkou.“ Po skončení slávnosti sme sa presunuli do nového Kostola Božieho milosrdenstva v Ladcoch, kde sme sa pomodlili ruženec sv. Filomény. Za komunizmu v obci kostol nebol, začal sa stavať až v roku 2014 v roku 2016 bol tento moderný chrám dokončený.

Myslím si, že vo všetkých veriaciach zanechala púť hlboký duchovný zážitok a budú čoraz vo väčšom množstve putovať na najmladšie pútnické miesto na Slovensku, aby si aj tu prišli vyprosiť milosti od Panny Márie pre seba i svoje rodiny.

Text a foto: Jozef Sendrej

MENEJ JE VIAC

CHRISTINE KOH, ASHA DORNFEST

Nestíham, nemám na nič čas, nezvládam to, moja domácnosť je jeden veľký chaos... Mnoho z nás nosí v hlave takéto myšlienky, obzvlášť rodičia malých detí, pre ktorých je slovné spojenie „voľný čas“ už iba historizmom.

Do epicentra našich domovov prostredníctvom knihy Menej je viac vstúpia autorky Christine Koh a Asha Dornfest s jedinečným ubezpečením – máte všetky vedomosti, skúsenosti a schopnosti na to, aby ste svojim deťom zabezpečili šťastné detstvo. Prekáža vám v tom iba zápas s hojnosťou – v dnešnej dobe máme príliš veľa možností, vecí, povinností a pocitov viny, keď sa pokúšame urobiť „úplne všetko“, ale nedokážeme to vtesnať do dvadsiatich štyroch hodín. Ak ste sa hneď v tomto odseku našli, koncept „*minimalistického rodičovstva*“ by mohol byť tým pravým pre vás.

Menej je viac je kniha určená pre rodičov s deťmi vo veku od 0 do 12 rokov, pretože vtedy vyžadujú najviac starostlivosti, avšak aj v prípade, že deti nemáte, alebo sú už staršie, nájdete v nej mnoho dobrých tipov v rámci time manažmentu a organizácie svojej domácnosti. Christine a Asha sa v nej prihovárajú veľmi priateľsky a otvorene sa delia o skúsenosti z vlastného života.

V úvode je predstavený koncept minimalistického rodičovstva ako nastavenia mysle. Nasledujúce kapitoly sú venované týmto témam: time manažment, upratovanie, financie, čas na hranie, vyučovanie v škole a mimo školy, ako zjednodušiť školský rok, aktivity po škole, príprava jedla, oslavy a dovolenky, starostlivosť o seba.

„Vaša schopnosť starať sa o ostatných je priamo úmerná vašej vlastnej vitalite a vášmu šťastiu. To neznamená, že pedikúra z vás urobí lepšieho rodiča, ale šťastný a dobre vyživovaný človek má viac čo dať každému.“

Jednotlivé kapitoly zväčša začínajú krátkymi cvičeniami alebo otázkami, ktoré majú čitateľovi pomôcť ujasniť si, čo vo svojom živote chce, čo očakáva a čo pre to skutočne robí. Ak má človek jasnú predstavu o svojich cieľoch, ľahšie sa mu za nimi bude kráčať. Ťažšou zložkou tejto cesty je pochopiť, že niekoľkých vecí, očakávaní, aktivít či dokonca ľudí sa budeme musieť vzdať, pretože do nášho života prinášajú iba negatívne emócie a stres, zahŕňujú priestor, ktorý by sme mohli venovať tomu, čo nám

prinesie radosť. Knihu je vhodné čítať so zápisníkom v ruke, kde si zaznamenáme všetky dôležité zistenia počas skúmania seba i svojej rodiny. Je popretkávaná cvičeniami, tabuľkami, anekdotami zo života samotných autoriek, ale i zo života ich čitateľiek a kolegov, odporúčaniami obľúbených kníh, webových stránok a aplikácií.

„Mirabai je extrémne sentimentálna, takže presvedčiť ju, aby sa vzdala svojho majetku, si vyžiadalo veľa odporu a strachu. Obávala sa, že príde o všetky šťastné asociácie. Objekty a spomienky však nemusia byť nevyhnutne spojené. Preto robíme fotky jej obľúbených hračiek a zakladáme ich do digitálneho albumu.“

Štýl písania je veľmi svieži, vďaka čomu sa Menej je viac číta veľmi rýchlo a ľahko. Nazrieme do súkromia autoriek a tie na konkrétnych situáciách ilustrujú, ako to u nich doma funguje. Ak máte často pocit, že váš zoznam povinností je synonymom nekonečna a už sto rokov ste nemali ani jeden večer iba sami pre seba, táto kniha môže byť pre vás inšpiráciou a zároveň tabletkou nádeje. Aj malé zmeny môžu priniesť veľké výsledky.

Zuzana Klučárová

BEH NA LEVOČSKÚ HORU

Dňa 28. apríla sa v našej farnosti konal Beh na Levočskú horu. Bežalo sa z Tepličky nad Hornádom na Mariánsku horu do Levoče trasou dĺžkou 22,7 km. Podujatia sa zúčastnilo spolu 42 bežcov, vrátane nášho pána kaplána Adama, ktorý odslúžil na Levočskej hore svätú omšu. Ako krásne sa dá spojiť športové a duchovné podujatie! Ďakujeme.

PŮT DO KRAKOVA

Rozhlasová púť do Svätyně Božieho Milosrdenstva v Krakove je jedinečnou príležitosťou ako nano-vo prežiť silu Božieho milosrdenstva a Božej lásky. Mnohí putujú na toto posvätné miesto každoročne. Aj tohoročná púť (5. mája), ktorej sme sa v rámci našej farnosti spolu s veriacimi z farnosti Ferčekovce zúčastnili, bola pre nás duchovným obohatením. Hlavným celebrantom svätej omše bol pomocný košický biskup Marek Forgáč. V homílii o Slobode ducha poukázal na súčasné negatívne javy, ktoré trápia naše Slovensko. Zároveň vyzval kresťanov, aby konanie a rozlišovanie pohľadov na pravdu bolo vždy v zhode s Kristovým evanjeliom: „Ja som cesta, pravda a život.“ Významným momentom púte bolo odovzdanie relikvie svätej sestry Faustíny, ktorú od Kongregácie sestier Božieho milosrdenstva prevzal riaditeľ rádia Lumen o. Juraj Spuchľak. Relikvia bude uložená v kaplnke rádia Lumen v Banskej Bystrici.

VÝLET RUŽENCOVÉHO BRATSTVA LIESKOVANY

V sobotu 19. mája členovia Ružencového bratstva a iní veriaci

z našej farnosti uskutočnili výlet do Poľska a Červeného kláštora. Prvá zastávka bola v Nowom Targu na trhoch, potom sme sa zúčastnili svätej omše v mariánskej svätyni v Ludźmierzu. Po svätej omši bola v záhrade pri svätyni modlitba ruženca a májová pobožnosť. Po duchovnej zastávke sme sa presunuli na obed, ktorý bol v kúpeľoch Červený Kláštor. Po obede nasledovala prehliadka kúpeľov a návšteva múzea v Červenom kláštore. Za pozhnaný a príjemne strávený deň patrí vďaka Ružencovému bratstvu Lieskovany a organizátorke výletu Magde Mrovčákovej.

MÁJOVÁ POBOŽNOSŤ PRI KAPLNKE P. MÁRIE

13. mája na výročný deň Zjavenia Panny Márie vo Fatime sa uskutočnila májová pobožnosť pri kaplnke Panny Márie na "Obraze" na Tepličke s pánom kaplánom Adamom Ratajom.

-red-

Foto: J.Sendrej

VYDÁVA

Rímskokatolícka Cirkev, farnosť Markušovce

Zodpovedná redaktorka:
Mgr. Monika Hodnická

Redaktori:
Mgr. Adriana Lazorová, Peter Lazor
Mária Koňaková
Jozef Sendrej
Mgr. Barbora Klučárová
Mgr. Zuzana Klučárová
Ing. Renáta Regecová

Sadzba a grafická úprava:
Dana Košková

Technické spracovanie:
Tlačiareň Kežmarok

Jazyková úprava:
Mgr. Barbora Klučárová

Odborný konzultant:
Mgr. Ondrej Švančara

Imprimatur:
prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup

BÚ 16. 2. 1999, č. prot. 113/99.
Registrovaný OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99.

Náklad 1000 kusov.

Adresa redakcie:
Rímskokatolícka Cirkev, farnosť Markušovce, Michalská 52, 053 21 Markušovce

Kontakty:
www.farnostmarkusovce.sk

www.facebook.com/Pokojadobromarkusovce

Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky.

Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

NEPREDAJNÉ.

Časopis vyšiel aj s podporou Obce Markušovce a Ružencového bratstva v Markušovciach.

“HĹADAJ KRÁSU V PRÍRODE A NÁJDEŠ BOHA.